

เรื่อง การพนันหมากริกอากโรคงูสวัด

ชื่อผู้พนัน นางปราณี ศิริ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คนไทยสมัยโบราณนิยมใช้หมากพลูประกอบการไหว้ครู พิธีบายศรีสู่ขวัญ การแห่ขันหมาก จากหลักฐานทางโบราณคดีในถ้ำภาคเหนือของไทย พบร่องรอยว่ามีการกินหมากมากกว่า ๘,๐๐๐ ปี เชื่อว่าวัฒนธรรมการกินหมากแพร่จากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไปบริเวณอื่นพร้อมระบบการค้าขาย นักโภชนาการพบว่าหมากเต็มไปด้วยสารที่กระตุ้นให้ร่างกายสดชื่น รู้สึกสุข หมากเป็นเครื่องหมายของความชอบพอ ความนับถือ มิตรภาพ การยอมรับสถานภาพพิเศษของบุคคลนั้น อุปกรณ์ที่ใช้กินหมากถือเป็นเครื่องแสดงฐานะทางสังคมว่ามีบรรดาศักดิ์สูง อันเป็นประเพณีศิลปะหลายอย่าง เช่น เขียนหมาก โกลุ ของพลู ตลับปูน กรรไกรหนีบหมาก ที่ป้ายปูน ประเพณีการกินหมากในไทยถูกห้ามในสมัย จอมพล.พิบูลย์สงคราม (ประมาณ ๖๐ ปีมาแล้ว) 1)ทุกวันนี้การกินหมากยังมีอยู่ในคนสูงอายุทั่วไป แต่พบน้อยในวัยรุ่นและวัยทำงาน การปลุกหมากพลูเพื่อเป็นพืชส่งออก ใช้ในอุตสาหกรรม พิธีกรรมต่างๆ อีกทั้งในงานวิจัยช่วงสิบปีที่ผ่านมายืนยันว่า การเคี้ยวหมากนำไปสู่สาเหตุการเกิดมะเร็งในช่องปาก

“มักเพ็ง”เป็นสำเนียงคำเรียกโรคงูสวัดในภาษาอีสาน ซึ่งเรียกต่อกันมาในสำเนียงที่ต่างกัน สันนิษฐานจากสำเนียงว่า อาจเป็นคำลักษณะโรคที่เป็นผื่นเม็ดๆขึ้นเป็นกลุ่ม จำนวนติดกันมากๆ จะสอดคล้องกับคำว่า หมาก ซึ่งเป็นคำโบราณเป็นลูก ส่วนคำว่าเพ็ง หมายถึงเต็ม กลม

การเป่า(การพน)เป็นวิธีการรักษาของหมอพื้นบ้าน รักษาอาการเจ็บป่วยโดยใช้เวทย์มนต์คาถาเป่าไปตามร่างกายของผู้ป่วย บางครั้งอาจจะใช้สมุนไพรในการรักษาด้วย ในสมัยโบราณการแพทย์มีกำเนิดในครอบครัว และมุ่งเน้นวิถีธรรมชาติ ใช้ความรู้สึกละเป็นต้นแบบ อาการที่ผิวหนังมีตุ่มแดง ปวดแสบปวดร้อน ย่อมเป็นภาพที่ทำให้ผู้พบเห็นเวทนา การใช้พืชสมุนไพร ซึ่งได้จากการสังเกตว่าสัตว์กินได้ การเป่าจึงเป็นกิริยาที่แสดงถึงความกรุณาที่อยากบำบัดเป่าความทุกข์ออกจากคนเจ็บ